

Arrest

nr. 96 554 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2011 diende S. B. R., een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoeker werd op 25 februari 2011 aangesteld als voogd van S. B. R.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 7 maart 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Via een op 3 mei 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in bij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om S. B. R., in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 juni 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoeker op 20 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer [B. W.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten [B. R. S.], [...], van nationaliteit Pakistan (te zijn), [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

X Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene diende in eerste instantie een asielaanvraag in op 19/01/2012. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat de problemen aangehaald door betrokkene als motief om zijn land te verlaten vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag en dat er niet kan besloten worden dat er bij een eventuele terugkeer een reëel risico is op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem aldus geweigerd op 06/03/2012.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 10/05/2012 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 06/06/2012.

Tijdens dit onderhoud met bureau MINTEH verklaart betrokkene dat zijn vader makelaar was en dat hij geld geleend had van mensen. In juli 2010 is hij verdwenen. Daarna kwamen mensen naar hun huis en vielen hen lastig. Ze eisten hun geld terug op. Hij en zijn broer konden hierdoor niet meer elke dag naar school gaan en zijn moeder besloot om hem naar Europa te sturen. De politie kwam soms ook naar hun huis met de schuldeisers en zijn moeder werd vaak opgeheld.

De voogd stelt in zijn aanvraag dat de vader van betrokkene een zaak had in eigendommen. Hij ontving geld van investeerders tegen interest en investeerde dit geld in eigendommen. Later bleek dat de vader valse documenten afleverde aan deze investeerders en dat er geen eigendommen waren. In 2010 ondernam de vader een zelfmoordpoging omdat hij het geleende geld niet kon terugbetalen naar aanleiding van de economische crisis. Deze poging mislukte en de vader werd gehospitaliseerd. In april 2010, is de vader verdwenen en is er sindsdien geen nieuws meer. Er werd gedreigd dat ze betrokkene en diens broer zouden ontvoeren. Er werd tot tweemaal toe een poging tot ontvoering ondernomen. Moeder besliste dat betrokkene en diens broer niet meer naar school konden gaan en ze trokken[...] in bij de grootvader. De moeder en de broer van betrokkene verblijven nog steeds bij de grootvader. De moeder heeft geen eigen inkomsten.

De voogd voegt bij zijn aanvraag/tijdens het gehoor volgende documenten van betrokkene toe: een schooldocument van betrokkene, een medisch attest van het verblijf van de vader in het ziekenhuis, 3 akkoorden die de vader afsloot met investeerders (+ vertalingen), een FRI (First Information Report) tegen zijn vader (+ vertalingen) en 4 verklaringen van de schuldeisers waarin gesteld wordt dat de vader van betrokkene geld van hen leende (+ vertalingen).

Vooreerst dient opgemerkt dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Pakistan reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht. Ook alle documenten die opnieuw worden voorgelegd ter staving van de aanvraag werden eveneens reeds voorgelegd ten tijde van de asielaanvraag en onderzocht door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Men kan bovendien stellen dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten in toepassing van artikel 61/15 en volgende van de Wet van 15/12/1980 verder berust op verklaringen en er geen enkel objectief element is dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene legt geen bewijskrachtige documenten voor die op een omstandige en ernstige wijze staven dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België is.

Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Pakistan namelijk in eerste instantie bij zijn moeder (en grootvader bij wie zij op dit ogenblik wonen). Zij is geïdentificeerd en gelokaliseerd, zij woont en leeft nog steeds in het land van herkomst. Betrokkene kan telefonisch contact met haar opnemen.

Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familie van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de programmawet van 24 december 2002). Er wordt in dit geval niet aangetoond dat de opsporingen aantonen dat de moeder van betrokkene in Pakistan niet in staat zou zijn betrokkene opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een voor hem aangepaste opvang te voorzien, net zoals zij dit trouwens op dit ogenblik nog steeds doet voor de jongere broer van betrokkene die nog steeds bij haar woont en leeft. Er is geen enkele instantie of organisatie aldaar die gesteld heeft dat betrokkene in zijn belang diende gescheiden te worden van zijn ouders (artikel 9 IVRK).

De voogd deelt in zijn aanvraag en tijdens het gehoor verder mee dat de moeder van betrokkene niet over eigen inkomsten beschikt. Zij is financieel niet in staat zich elders in Pakistan te vestigen en de grootvader kan niet verhuizen omwille van zijn hoge leeftijd. Door de vele spanningen heeft zij last van hoge bloeddruk en wordt zij medisch opgevolgd. Zij en de andere zoon verblijven zoveel mogelijk binnenshuis ; de andere zoon gaat tot op heden nog niet naar school. Zij kan niet meer voldoen aan haar ouderlijke plichten ; haar kinderen kunnen niet meer studeren, noch kan zij hun veiligheid garanderen. Zij kan geen bescherming genieten van de Pakistaanse overheid en de schuldeisers zijn nog steeds op zoek naar het geld. Er zou bovendien geen contact meer zijn met andere familieleden in Pakistan.

Alle voornoemde redenen, feiten tot op heden niet bewezen op basis van objectieve en ernstige elementen, zijn slechts verklaringen en rechtvaardigen niet het migratieproject naar een West-Europees land als België noch zijn zij van die aard dat ze een verder verblijf in België rechtvaardigen, des te meer rekening houdend met het feit dat de jongere broer van betrokkene nog steeds bij haar en de grootvader woont en aldaar de nodige opvang en verzorging krijgt. De verklaring als dat de problemen met de geldeisers nog steeds actueel zijn, wordt ook op geen enkele objectieve manier bewezen.

De verklaring als dat zij volledig afhankelijk is van haar vader die ondertussen oud is en dat zij zich aldus zorgen maakt mocht haar vader komen te overlijden, betreft bovendien een toekomstige vraag of hypothese die nu zelfs nog niet aan de orde is en dus op dit ogenblik geen verblijf in België rechtvaardigt.

Bovendien dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen duidelijk stelt dat het niet gaat over valse verklaringen en dat er ook niet getwijfeld wordt aan de afkomst, identiteit en het profiel van betrokkene, betekent niet dat de duurzame oplossing voor betrokkene daarom automatisch bestaat in een verder en noodzakelijk verblijf in België.

Daarenboven dat het recht op onderwijs niet door haar zou gegarandeerd kunnen worden, rechtvaardigt niet een duurzaam en noodzakelijk verblijf in België. Artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform het artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken

dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn moeder (en broer en grootvader) in Pakistan.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 61/14, 61/18 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"[...]

Allereerst wordt aan verzoeker tegengeworpen dat zijn verklaringen reeds uitvoerig onderzocht én verworpen werden door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het is volstrekt onduidelijk wat verwerende partij met deze motivering wilt aangeven. De bijzondere procedure om een legaal verblijf te bekomen voor verzoeker op basis van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is immers geen beroepsprocedure voor de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het is een autonome procedure die uitgaat van de duurzame oplossing voor de minderjarige. Dat verzoeker reeds bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben tegenover het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag heeft niets te maken met de beoordeling van de duurzame oplossing voor hem. De asielprocedure werkt met een bewijslast die eigen is aan deze procedure en de vaststellingen die in het kader van die procedure wordt gemaakt hebben enkel gelding in relatie tot die procedure. Het feit dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zich al heeft uitgesproken als asielinstantie over verzoeker zijn verklaringen is inhoudelijk irrelevant. Het is bevreemdend dat verwerende partij zich hierop beroept. Deze motivering kan de bestreden beslissing niet schragen.

Inhoudelijk schiet deze tegenwerping ook tekort gezien het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geen enkel element van verzoekers verklaringen verworpen heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij aanvoert. Wel integendeel, er wordt letterlijk gesteld dat er niet getwijfeld wordt aan de hospitalisatie van verzoekers vader en diens malafide praktijken.

Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat de aangebrachte elementen reeds zijn voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en deze reeds onderzocht zijn. Ook hier dient er op gewezen te worden dat daarmee de bewijskracht van deze documenten niet vast is komen te staan en dat de bewijskracht niet ondermijnd is geweest door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Dat het geen objectieve bewijzen betreft kan geen afbreuk doen aan verzoekers verzoek. Immers, verzoeker kan moeilijk aantonen dat de duurzame oplossing voor verzoeker in België en niet in Pakistan ligt enkel en alleen aan de hand van objectieve bewijzen

aangebracht worden. Verwerende partij geeft geen enkele afdoende motivering waarom de door verzoeker aangebrachte documenten niet in rekening worden genomen als ernstige aanwijzingen van verzoekers situatie in zijn thuisland.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de situatie van verzoeker in zijn thuisland. Het feit dat verzoeker opvang zou kunnen genieten bij zijn moeder volstaat op zich hoegenaamd niet om te besluiten dat de duurzame oplossing niet in België ligt. Er dient immers op een ernstige wijze gekeken te worden naar de situatie waar de jongen bij terugkeer in zou belanden. Dat er geen enkele officiële instantie in Pakistan zou gesteld hebben dat het in het belang van de verzoeker zou zijn om gescheiden te worden van zijn moeder in de zin van artikel 9 IVRK doet niet ter zake. Het feit of er een organisatie in Pakistan een uitspraak heeft gedaan in verband met artikel 9 IVRK is geen voorwaarde om te bepalen dat de duurzame oplossing voor verzoeker in België zou liggen. Het is volstrekt onduidelijk waarom dit enig belang zou hebben, of hoe deze motivering de bestreden beslissing zou kunnen schragen. Daar komt nog bij dat deze motivering voorbij gaat aan de eigenlijke bewoordingen van artikel 9 IVRK en de geest van dit artikel en verdrag. Het IVRK verplicht verdragsstaten om het belang van het kind altijd centraal te stellen en hierbij rekening te houden, zowel met familiale eenheid als persoonlijke ontwikkeling. Op geen enkele manier stelt het IVRK dat een kind, in samenspraak met dat kind, door de ouders niet weg van de familie zou mogen gezonden worden als dit cruciaal is voor de ontwikkeling en veiligheid van dat kind, wel integendeel.

Verzoeker wordt tegengeworpen dat alle voornoemde redenen niet bewezen zijn, slechts verklaringen zijn, het "migratieproject" niet rechtvaardigen, noch een verder verblijf rechtvaardigen. Verwerende partij schendt hier op manifeste wijze de motiveringsplicht. De motivering is vaag en onvoldoende duidelijk. Verwerende partij beroept zich op onnauwkeurige en onduidelijke gronden. Om tot het besluit te komen dat de duurzame oplossing voor verzoeker in België ligt dienen verzoekers verklaringen niet louter objectieve, bewezen gronden te hebben, het zou onredelijk zijn om dit van een minderjarige te vergen. Daarenboven gaat het niet om iets frivools als een "migratieproject", maar zocht de jongen de veiligheid en de correcte omgeving die zijn ontwikkeling vereist. Het gaat met andere woorden om zijn basisrechten, zijn recht op leven, recht om gevrijwaard te blijven van onmenselijke en vernederende behandelingen, zijn recht op bewegingsvrijheid, en vooral ook zijn recht op onderwijs.

Verwerende partij heeft nagelaten om grondig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekers moeder in Pakistan. Er is geen enkele onderzoeksmaatregel genomen. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waar verwerende partij zich op steunt om te besluiten dat de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België maar in Pakistan ligt. Verzoeker heeft dan ook geen inzicht verkregen in de motieven die de bestreden beslissing schragen.

Verwerende partij stelt in de motivering van de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker geen onderwijs kan genieten niet ter zake doet voor de bepaling van de duurzame oplossing maar dat om onderwijs te genieten de "geijkte procedures" dienen gevolgd te worden. Het recht op onderwijs is een van de belangrijkste mensenrechten die er zijn met een absoluut belang voor kinderen. Het is onaanvaardbaar om te stellen dat de schending van dit recht niet in rekening zou genomen dienen te worden om de meest duurzame oplossing te bepalen voor verzoeker. Het louter verwijzen naar de "geijkte procedures" volstaat niet, de problematiek moet grondig onderzocht worden en in rekening genomen worden. Daarbij is het onduidelijk wat verwerende partij probeert aan te duiden met deze "geijkte procedures" en waarom deze verzoeker in zijn specifiek geval, waar hij geen onderwijs kan genieten in zijn thuisland door de constante dreiging doch terug dreigt gebracht te worden naar zijn thuisland, uit de nood zou kunnen helpen.

Onder de gegeven omstandigheden is de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis té hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd afgeleverd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Verzoeker voert aan dat het bevreemdend is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich in de bestreden beslissing op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beroept, genomen naar aanleiding van verzoekers eerdere asielaanvraag. Verzoeker meent dat een dergelijke verwijzing de bestreden beslissing niet kan schragen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat hij zich in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet op dezelfde vermeende problemen heeft beroepen als in het kader van zijn asielaanvraag.

Gelet op het feit dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft besloten dat verzoekers relaas gebaseerd is op loze beweringen en

vermoedens, is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde verwijst naar deze motivering om verzoekers verklaringen in de onderhavige procedure te weerleggen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkel element van verzoekers verklaringen zou verworpen hebben, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet ernstig is. Uit de motivering van de Commissaris-Generaal blijkt afdoende dat weldegelijk sprake is van loze beweringen en loutere vermoedens.

De verwerende partij merkt voorts op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing slechts summier verwijst naar de beslissing van de asielinstanties. In zoverre verzoeker tracht voor te houden dat de bestreden beslissing enkel op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn gesteund, dient derhalve te worden opgemerkt dat een dergelijke bewering geenszins hout snijdt.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis heeft genomen van alle elementen van het dossier en gezocht heeft naar een duurzame oplossing in de zin van artikel 61/14 van de vreemdelingenwet, rekening houdend met de finaliteit van de wet die er op gericht is in de eerste instantie bescherming te bieden aan niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die zich op het grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig zijn in het land van herkomst.

Het loutere feit dat verzoeker beweert dat de duurzame oplossing in België ligt, volstaat uiteraard op generlei wijze om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekers beschouwingen in het verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, waaruit ten eerste blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige manier gehandeld heeft en rekening heeft gehouden met de verschillende elementen uit het dossier.

“2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de elementen die de situatie van verzoekster kenmerken. Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier - dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster - heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou

moeten voeren, (nr. 76 319 van 29 februari 2012)” (R.v.V. nr. 76 319 van 29 februari 2012, www.rvv-cce.be).

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen op geen enkel objectief element berusten. Verzoeker blijft in gebreke om bewijskrachtige stukken voor te leggen, waaruit zou blijken dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België is.

De verwerende partij merkt op dat het in de eerste plaats uiteraard aan verzoeker zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij niet de redelijke mogelijkheid zou hebben gehad om op nuttige wijze bepaalde inlichtingen naar voor te brengen.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord. maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. ” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Terwijl uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid tot opvang en verzorging bij de moeder in het land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich tot het uiten van vage beschouwingen waarmee hij bovendien kennelijk een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier beoogt, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter behoort.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Terwijl verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is gekomen, gelet op het feit dat door verzoeker niet werd aangetoond dat de moeder niet in aangepaste opvang zou kunnen voorzien.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie tot het besluit is gekomen dat de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België ligt, terwijl een spoedige hereniging met zijn familieleden in Pakistan dient te worden nagestreefd.

Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde, kan uiteraard op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

“Verzoekende partij maakt met haar loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoekende partij is toegekomen en de mogelijkheid voor een terugkeer naar haar land van herkomst heeft onderzocht. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij erin bestaat dat zij in haar land van herkomst herenigd wordt met haar familie, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.” (R.v.V. nr. 78 480 van 30 maart 2012)

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de duurzame oplossing niet in België bestaat.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij nog naar volgende rechtspraak:

“Verzoekende partij betoogt vervolgens dat geen enkel onderzoek is gedaan naar de opvangmogelijkheden van haar moeder.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking, tot de opvangmogelijkheden gemotiveerd dat uit onderzoek niet blijkt dat haar moeder niet in staat zou zijn haar op te vangen naar haar bescheiden vermogen en in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij in het verleden altijd heeft gedaan. Verzoekende partij bewijst op geen enkele objectieve manier dat er geen opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren. Ook thans toont verzoekende partij, aan de hand van de bijgebrachte stukken, met name het overlijden van haar vader, de verklaring van haar grootmoeder en de vlucht naar Seoul van haar moeder op 31 mei 2010, niet aan dat er geen opvang meer aanwezig is in Mongolië. Verzoekende partij maakt met haar loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoekende partij is toegekomen en de mogelijkheid voor een terugkeer naar haar land van herkomst heeft onderzocht. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij erin bestaat dat zij in haar land van herkomst herenigd wordt met haar familie, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.” (R.v.V. nr. 78 480 van 30 maart 2012, www.rvv-cce.be).

De beschouwingen van verzoekster falen in rechte en in feite; verzoeker toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt nog op dat niet ernstig kan voorhouden worden dat de bestreden beslissing zou impliceren dat verzoeker zonder enig aanknopingspunt in Pakistan zal worden teruggestuurd. Immers maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van het feit dat verzoeker beroep kan doen op een organisatie zoals IOM, ten einde zijn terugkeer te begeleiden. Bovendien overweegt de gemachtigde dat verzoeker een verlenging van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) kan vragen, om de effectieve terugkeer zorgvuldig te organiseren.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing geenszins werd genomen met miskenning van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat S. B. R. het grondgebied van het Rijk dient te verlaten omdat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Hierbij wordt toegelicht dat S. B. R. niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een visum. Daarnaast wordt ook uitvoerig uiteengezet dat aan S. B. R. geen verblijfsdocument, in toepassing van de artikelen 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet, wordt afgegeven omdat een duurzame oplossing voor zijn problemen niet bestaat in een verder verblijf in België, doch in een hereniging met zijn moeder, zijn broer en zijn grootvader in Pakistan. Tevens wordt gemotiveerd op basis van welke argumentatie tot dit besluit wordt gekomen. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de

motivering van de bestreden beslissing vaag en onduidelijk is. De voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker te kennen geeft van oordeel te zijn dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet deugdelijk zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van zijn grief betoogt verzoeker dat het gegeven dat de commissaris-generaal zich al heeft uitgesproken omtrent de verklaringen van S. B. R. *“inhoudelijk irrelevant”* is en dat deze verklaringen *“niets te maken [hebben]”* met de beoordeling van de vraag waaruit een *“duurzame oplossing”* voor S. B. R. bestaat.

Het feit dat verzoeker van oordeel is dat in de motivering van de bestreden beslissing een vermelding is opgenomen die volgens hem irrelevant is leidt echter niet tot de conclusie dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat het gegeven dat de commissaris-generaal, na een onderzoek van de verklaringen van S. B. R., tot de conclusie kwam dat hem geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend impliceert dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker in zijn land van herkomst niet dreigt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 verboden handeling en dat het bijgevolg niet kennelijk onredelijk is om deze vaststelling te betrekken bij de beoordeling van de vraag of een duurzame oplossing kan bestaan in een gezinshereniging in Pakistan of daarentegen een verder verblijf in België aangewezen is.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkel element uit de verklaringen van S. B. R. verworpen heeft mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de commissaris-generaal tal van de verklaringen van verzoeker afdeed als *“loze beweringen”* en tot de conclusie kwam dat verzoeker een beroep kon doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. De commissaris-generaal motiveerde ook dat de vaststelling dat geen gebruik gemaakt werd van een intern vluchtalternatief en S. B. R. zijn moeder en de broer slechts op vijf of tien minuten van hun vroegere adres zouden wonen, terwijl ze nog steeds bedreigd zouden worden door schuldeisers de ernst van de beweerde verklaringen ten aanzien van hem en zijn familie ondermijnt. Verweerder kan derhalve, in het raam van het onderzoek naar een duurzame oplossing voor de situatie van S. B. R., nuttig verwijzen naar de conclusies van de commissaris-generaal en opmerken dat ook geen nieuwe objectieve elementen werden aangebracht die noopten tot een nieuw onderzoek.

Verzoeker stelt dat het feit dat de commissaris-generaal bepaalde documenten die S. B. R. aanbracht in het kader van zijn asielaanvraag onderzocht op zich niets zegt over de bewijswaarde van deze stukken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verweerder zou geoordeeld hebben dat de stukken die S. B. R. aanbracht bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, een verblijfstitel te verkrijgen – meer specifiek documenten waaruit blijkt dat de vader van S. B. R. contracten afsloot en zijn verplichtingen niet nakwam, een medisch verslag en een schoolattest – niet als bewijskrachtig heeft weerhouden. Verweerder heeft slechts gemotiveerd dat er geen bewijskrachtige stukken werden voorgelegd *“die op een omstandige en ernstige wijze staven dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België is”*. Hierbij heeft verweerder nader gemotiveerd dat niet werd aangetoond dat de moeder van S. B. R. in Pakistan niet in staat zou zijn om haar zoon opnieuw op te vangen en dat evenmin wordt bewezen dat de moeder van S. B. R. financieel niet in de mogelijkheid is om zich elders in Pakistan te vestigen, dat zijn grootvader niet kan verhuizen omwille van zijn leeftijd, dat zijn moeder een hoge bloeddruk heeft ingevolge de spanningen, dat zijn broer binnen moet blijven en niet naar school kan gaan, dat zijn moeder haar ouderlijke plichten niet kan nakomen, dat hij en zijn broer niet meer kunnen studeren, dat de veiligheid niet gegarandeerd is, dat zijn gezinsleden geen bescherming genieten van de Pakistaanse overheid, dat schuldeiseries nog steeds op zoek zijn naar geld en dat er geen contact meer is met andere familieleden. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

In een derde onderdeel van zijn grief zet verzoeker uiteen dat artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) niet verhindert dat ouders hun kind niet zouden mogen wegzenden indien dit vereist is voor de ontwikkeling en de veiligheid van dit kind. Wederom moet worden benadrukt dat verweerder dit niet heeft gesteld. Verweerder heeft enkel gemotiveerd dat geen enkele bevoegde instantie in Pakistan zou hebben beslist dat S. B. R. diende te worden gescheiden van zijn ouders. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag dat voorziet dat een dergelijke beslissing onder meer noodzakelijk kan zijn indien er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders. Het is niet kennelijk onredelijk om de vaststelling dat niet blijkt dat enige instantie zou besloten hebben dat S. B. R. niet langer kan worden opgevangen door zijn ouders te betrekken bij de beoordeling van opvangmogelijkheden in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat S. B. R. zocht naar *“veiligheid en de correcte omgeving die zijn ontwikkeling vereist”*, maar weerlegt hiermee verweerders vaststellingen niet dat de commissaris-generaal reeds de nood aan bescherming onderzocht en besloot dat geen beschermingsstatus aan S. B. R. kon worden toegekend. In zoverre verzoeker verder stelt dat S. B. R. een recht op onderwijs kan laten gelden heeft verweerder gemotiveerd dat geen bewijs voorligt dat S. B. R. in Pakistan niet kan studeren en dat hij indien hij in België studies wenst aan te vatten de geijkte procedures dient aan te wenden. Verzoeker stelt dat het recht op onderwijs een mensenrecht is maar toont hiermee niet aan dat S. B. R. in Pakistan geen onderwijs kan volgen en dat verweerder bijgevolg verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat het recht op onderwijs in casu geen verblijf in België kan rechtvaardigen.

Verzoeker maakte bij aangetekend schrijven van 27 september 2012 nog een aantal documenten over aan de Raad. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met deze documenten. Voormelde stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.3.3. Verweerder heeft na een onderzoek op basis van alle door verzoeker voorgelegde elementen geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging diende te worden afgegeven omdat een duurzame oplossing voor S. B. R. bestaat in een hereniging met zijn moeder, broer en grootvader in Pakistan. Er blijkt dan ook niet dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat een duurzame oplossing voor een minderjarige kan bestaan in een gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, werd geschonden of dat artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet dat verweerder oplegt een beslissing te nemen *“na een individueel onderzoek”* werd miskend.

4.3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de situatie van de moeder van S. B. R. moet worden opgemerkt dat verweerder heeft vastgesteld dat S. B. R. voorheen door zijn moeder werd opgevangen en dat er niet wordt aangetoond dat deze vrouw niet in staat zou zijn om hem opnieuw op te vangen.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheden niet kan afwentelen op verweerder en dat indien hij van oordeel was dat er bijkomende overtuigingsstukken in aanmerking dienden te worden genomen het hem toekwam deze aan te leveren.

4.3.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK